

Cảm Nghi Khi Đọc Như Lai Tạng Của Thanh Tịnh Liên, Thích Nữ Chân Thiên

KHÔI NGUYỄN .

Việt Báo Thứ Bảy, 3/24/2007, 12:02:00 AM

Bìa sách Như Lai Tạng

Mùng Một, người bạn tôi ghé chúc Tết rồi rủ đi Chùa. Tôi ngần ngừ, nhưng vì cái tính ba phải và sợ làm buồn lòng người khác nên tôi cũng gật đầu; Ừ, thì đi.

Đến Thiền Viện, thấy đúng là Tết. Không gian thanh tịnh thoảng mùi trầm hương. Ai ai mặt mày cũng hớn hờ, ăn diện đẹp hơn mọi khi làm tôi liên tưởng đến Nguyễn Du: "Dập dìu tài tử giai nhân. Ngựa xe như nước, áo quần như nêm". Đúng là Tết, người Việt tha hương mà vẫn không quên tục lệ cổ truyền của Ông Bà và cũng là dịp để nhắc nhở đám con cháu hậu sinh nhớ đến truyền thống của Tổ Tiên, tốt đấy chứ! Vậy mà tôi đã thờ ơ...tôi quả là tệ...

Thiền Viện đông đúc, giày dép xếp thứ tự trước cửa. Khói hương thơm ngát và hoa mai, hoa đào làm tượng Phật trên cao thêm uy nghi. Có lẽ Đức Phật mỉm cười nhìn tôi ...đang ngờ ngẩn. Phật thì phải uy nghi chứ! Không uy nghi sao là Phật? Tôi quỳ xuống, chấp tay trong tiếng chuông nhẹ ngân mà thấy lòng thanh thản lạ thường...

Ra khỏi Chính Điện, lòng nhẹ nhàng lâng lâng. Tôi thấy thêm nhiều tượng Phật và xa xa ngoài kia là tượng Bồ Tát Quán Thế Âm với hồ sen có nước chảy róc rách...phong cảnh thật là êm đềm, thanh thoát. Trước mặt là phòng họp với những chiếc bàn dài bày Kinh và CD. Tôi đến gần, một bàn đầy những sách và băng thông báo tặng sách. À, cái thông báo mà tôi đã đọc trên báo rồi...bạn quá nên quên bẵng. Thiền Viện Sùng Nghiêm đây. Hôm nay, do duyên may nào đưa tôi đến...? Những quyển sách trang nhã, phẳng phiu mời gọi. Tôi cầm quyển "Như Lai Tạng" lên, lật từng trang; Cảm được cái gì đó thôi thúc, phẳng phất nơi mỗi trang giấy. Tôi ngập ngừng, hỏi xin chữ ký của người viết; Tác giả vui vẻ ký tên rồi tươi cười trao quyển sách lại cho tôi. Nụ cười như Sắc như Không. Nụ cười sáng ngời từ bi và trí tuệ...

Xưa nay tôi đã đọc nhiều sách, nhưng chưa có quyển sách nào giữ tôi lâu như quyển "Như Lai Tạng" này. Mười một bài viết cô đọng gần hết những Giáo Pháp của Đạo Phật. Mười một bài viết mở ra cho tôi một chân trời hoàn toàn mới lạ. Hóa ra trong biển Pháp bao la vẫn có những ngọn hải đăng tỏa sáng cho thuyền bè đến bến. Trong cái mênh mông của màn đêm vẫn có ánh trăng vàng vạc chiếu soi. Hơn 170 trang sách dẫn người đọc từng bước tìm về để nhận ra cái Tự Tánh Uyên Nguyên Thường Trụ của mình.

Mười một bài viết, tưởng như liên quan mật thiết với nhau nhưng mà rất độc lập. Tưởng như độc lập mà vẫn liên quan mật thiết với nhau. Ta có thể lật trang mục lục ra, tìm những bài tựa mình cảm thấy thích nhất mà đọc chứ chẳng cần theo thứ tự, mà vẫn hiểu và hiểu dễ dàng..., vì những đoạn

văn trong cuốn sách bổ túc lẫn nhau giúp người đọc hiểu vấn đề một cách sâu sắc hơn.

Mở đầu quyển sách là bài "Như Lai Tạng", cũng là bài viết chính trong toàn bộ quyển sách. Bài viết phân tích rất rõ về chính Thân Tâm chúng ta, cũng như đưa ra phương pháp thực hành để giúp ta ra khỏi những trần lao phiền não hầu đạt đến cứu cánh cuối cùng của Đạo Phật là sự Giác Ngộ, giải thoát.

Mà Giác Ngộ là gì? Giác Ngộ là Tỉnh Mộng, là hết Mê. Ở trang 51, tác giả, Tu Sĩ Thanh Tịnh Liên, Thích Nữ Chân Thiên giải thích: "... hết Vọng Tưởng Vô Minh thì tự động Tỉnh Mộng và thấy cái gì nó là cái đó, vẫn y nguyên (Như Thị) chứ có phải chuyển, phải lật, phải đập, phải phá cái gì đâu...).

Vậy đó, dễ ợt. Nhưng nghe thì dễ chứ làm thì không dễ chút nào, phải có phương pháp và phải có quyết tâm. Phân tích, giải thích và đưa ra phương thức thực hành, tác giả đã trao cái bản đồ chỉ dẫn vào tay ta. Khi Tâm ta hướng ra ngoài, ta sống trong chiêm bao; Quay trở vào, ta tỉnh giấc, ta hết chiêm bao. Mà muốn Tỉnh giấc chiêm bao, muốn quay trở về với chính mình thì, tôi nghĩ, hãy đọc "Như Lai Tạng". Vì trong suốt chiều dài của những trang sách, người đọc sẽ thấy Tu Sĩ Thanh Tịnh Liên, Thích Nữ Chân Thiên không ngừng giải thích, không ngừng đào sâu, không ngừng minh chứng rằng ta, chính ta là Giác Ngộ, chính ta là giải thoát, chính ta là người sẽ Tỉnh được Mộng chứ không ai khác. Và tác giả đã dẫn ta đi từ khởi thủy để tìm hiểu vì sao chúng ta phát sinh ra cái Mê Làm để trở thành Chúng Sinh Vô Minh mà bị trôi lăn hết đời này sang đời khác.

Biết được nguyên nhân sinh khởi Mê Làm thì sẽ dễ dàng cải hóa để ra khỏi cái Mê Làm đó. Khi biết được con đường phải đi thì ta không còn loanh quanh tìm kiếm nữa. Ở đây, may thay, với sự hiểu biết bằng chính kinh nghiệm mình, tác giả đã chia sẻ với ta nhiều phương tiện thực tiễn để tùy theo hoàn cảnh, tùy theo trình độ, tùy theo phương tiện của mỗi người mà chọn một phương cách thích hợp để tu sửa chính mình hầu đạt đến mục đích là Giác Ngộ, giải thoát!

Các bài viết trong "Như Lai Tạng", không những chỉ là sự phân tích Thân, Tâm, mà còn vô số những cái nhìn (bằng con mắt Đạo) rõ ràng và chi tiết về cuộc sống, khiến người đọc chấp nhận những điều xây dựng cho mình một cách dễ dàng hơn, và đối xử với người chung quanh một cách bao dung hơn. Có thể tác giả muốn xây dựng cho mọi người một cuộc sống an lạc ngay chính cõi đời này chứ không phải mong mỗi một cái gì khác xa vời, không thực tế ở mai sau? Bởi vì, bằng cái nhìn trí tuệ, tác giả cho thấy đời sống vật chất này không phải là vĩnh hằng với thời gian vô cùng. Tất cả đều bị chi phối bởi định luật vô thường. Đọc "Như Lai Tạng" ta sẽ chấp nhận những sự thay đổi một cách thoải mái hơn, ta sẽ có cái nhìn về mọi việc một cách quảng đại hơn vì đó là quy luật của cuộc sống, đó là Chân Lý.

Nói như vậy không có nghĩa là ta buông xuôi hết mọi thứ. Nhưng trong cuộc sống ta đừng chấp chặt, đừng vướng mắc vì tác giả vẫn khẳng định "Phật Pháp không rời Pháp Thế Gian"! Mà muốn nhận thức được Chân Lý, muốn thấy được mọi vật, mọi việc một cách chân thật của nó, theo Tu Sĩ Thanh Tịnh Liên, Thích Nữ Chân Thiên, ta có nhiều cách, nhưng cách hay nhất và ngắn nhất là phải nhận ra Tự Tính của mình và buông bỏ hết mọi thói hư, tật xấu để làm rơi đổ hết những cái ngăn che không cho ta thấy được Tự Tính, là Ngũ Ấm, Ngũ Trược, Ngũ Vọng và Bát Thức mà tác giả đã giải thích vô cùng chi tiết và tường tận trong quyển sách.

Đọc "Như Lai Tạng", tôi còn thấy rõ sự tương quan mật thiết giữa mọi người, mọi vật trong cuộc sống. Mỗi bài viết là một bài Pháp linh động, thực tế, mang mọi người, mọi vật đến gần với nhau và thương yêu nhau hơn, làm cho cuộc đời trở nên tốt đẹp hơn. Mỗi bài viết, hình như, đều có chung một mục đích là mang ta trở về với cái ta chân thật, xoay cái nhìn của ta hướng vào bên trong để giúp ta sớm nhận ra cái Tự Tính bất sinh, bất diệt của mình.

Ngoài việc đưa ra những phương tiện thực hành, tác giả "Như Lai Tạng" còn trình bày sự khác biệt của nhiều Pháp Môn để người đọc dễ dàng so sánh, chọn lựa những phương thức tu hành. Thập Nhị Nhân Duyên, Duy Thức, Duyên Sinh và Tính Không cũng được trình bày một cách khoa học và mới lạ để giúp người đọc chuyển cái Khái Niệm Vô Minh trở về với cái Chân Như thường trụ.

Những cuốn sách viết về Đạo phần nhiều khô khan và khó đọc. "Như Lai Tạng" không nằm trong cách đọc đó. Với văn phong giản dị, nhẹ nhàng, tác giả đã biến những bài viết tưởng chừng khô khan trở nên gần gũi và dễ hiểu. Những bài viết phản ánh những điều xảy ra ngay trong đời sống hằng ngày. Tuy nhiên, đôi khi có những danh từ chữ Hán mà theo tôi, không cách gì tác giả có thể dịch ra Việt Ngữ được, thì những danh từ đó có phần giải thích bên cạnh để làm cho người đọc hiểu rõ nghĩa hơn. (Với những đọc giả trẻ thì đây có thể là một trở ngại nhỏ vì khó nhớ!).

"Như Lai Tạng" là quyển sách thuộc loại không phải đọc để giải trí mà là để thực hành. Không phải đọc để giết thời gian mà để làm cho cuộc sống thêm có ý nghĩa. Giáo Lý của Đức Phật quá nhiệm màu, cao siêu, khó có thể dùng ngôn ngữ bình thường của thế gian mà diễn tả. Nhưng, chỉ với hơn 170 trang sách, Tu Sĩ Thanh Tịnh Liên, Thích Nữ Chân Thiện đã làm trọn vẹn vai trò của mình là trao truyền đến những người khát khao Chân Lý một con đường ngắn nhất và thực tiễn nhất để tu tập hầu đạt đến mục đích mong muốn là Giác Ngộ và giải thoát.

Ngôn ngữ thì giới hạn mà ý muốn lại không cùng. Làm sao tôi có thể nói cho hết về những lợi lạc mà tôi đã nhận được từ "Như Lai Tạng"? Trong đó có nhiều đoạn rất hay tôi muốn trích dẫn nhưng lại ngại làm sai lệch chủ ý của tác giả. Bao nhiêu năm tìm kiếm quanh co, bây giờ thì tôi biết được con đường mình sẽ chọn. Đường thẳng bao giờ cũng là con đường ngắn nhất và nhanh nhất. Đó là con đường tôi nhìn thấy sau khi đọc "Như Lai Tạng".

KHÔI NGUYỄN